

ud af Landet, hvorimod den, der nu er gift med en fremmed Statsborger og stadig har boet her, faar sin danske Indfødsret igen, naar Loven træder i Kraft, og mister den ikke ved Udflytning af Landet.

Den højtærede Minister har jo udtalt sig udførligt om Ændringsforslaget til § 5. Jeg har dér samme Indvending som Ministeren, at dobbelt Statsborgerret er en uheldig Ting, og at den ikke vil gavne vedkommende; det er sikkert ogsaa mest tænkte Tilfælde, der her kan være Tale om.

Den ærede Forslagsstiller fremsatte en Bemærkning, som vel særlig gjaldt mig. Han sagde, at Kvinderne kæmpede for den fulde Ligestilling med Mændene. Jeg vil dertil sige, at jeg har aldrig kæmpet for den snorlige Ligestilling mellem Mand og Kvinde. Den naas aldrig, og jeg tror ikke, den bør naas. Vi er forskellige, og det, vi kæmper for, er fuld Ret til at hævde os som Kvinde og som Mand. Vi kæmper for de bedste og retfærdigste Tilstande, som kan naas baade for Mand og for Kvinde. Vi staa ikke som to Hære mod hinanden, men som to Parter, der helst skulde kæmpe ved hinandens Side for at opnaa de bedst mulige Forhold med fuldt Hensyn til Landets og Folkets Vel. Jeg mener, at Lovforslaget, saaledes som det her foreligger, betyder et Fremskridt i den Retning, et retfærdigt Fremskridt for Kvinderne, og det er i Samklang med vore Nabolandes Lovgivning paa dette Omraade. Det er af stor Betydning, at der raader de samme Lovbestemmelser i de skandinaviske Lande. Ud fra disse Betragtninger tillader jeg mig at tage Ændringsforslagene tilbage.

Formanden: Ændringsforslagene er paa ny taget tilbage. Ønsker nogen at genoptage dem? Det ærede 7de Medlem for 5te Kreds har Ordet.

Aubeck: Den højtærede Minister siger, at Hensigten er denne, at vi selv skal være Herrer over, hvem vi vil give danske Indfødsret og have som danske Statsborgere, men det er netop ikke rigtigt efter den gældende Ret... (*Indenrigsministeren* [Hauge]: Det er ikke mine Ud-

talelser)... Ja, saaledes forstod jeg den højtærede Minister. Vi har det jo endnu ikke saaledes, at Folk skal spørge Ministeriet om, hvem de maa faa Lov til at gifte sig med. Det, jeg har villet give Udtryk gennem Ændringsforslagene, er, at den rent private Handling, som det er at indgaa Ægteskab, ikke medfører noget som helst i statsborgerlig Henseende. Ved Indgaaelse af Ægteskab erholder Kvinden ifølge anden Lov Understøttelsesret her i Landet, og Opholdestilladelse vil formentlig ingen nægte hende. Det var dette, hun fik efter Indfødsretsloven af 1898, da vi ikke havde noget, der hed kvindelig Valgret, og mit Ændringsforslag stiller derfor ikke Kvinden ringere, end hun stod efter Indfødsretsloven af 1898. At saa senere, takket være en anden Lov, denne Indfødsret er blevet af betydeligt større Omfang, nemlig har givet Kvinden fuld statsborgerlig Ret som Vælger, er en Sag for sig. Jeg hævder at være i god Overensstemmelse med Kvinderne, naar jeg siger, at de ønsker ikke — taget som Helhed — nogen særbeholden Stilling her; de ønsker at staa ligesom Manden, saaledes at det skal bero paa en Villiesakt fra dem selv, om de bliver Statsborgere i et nyt Land. Det er det, der gaar igennem Kvindeorganisationernes Krav, og det er tiltraadt af Formændene for de danske Kvindeorganisationer. Jeg erkender, at jeg gik ud fra, at de Kvinder, som er saa politisk vaagne, at de har taget Sæde i et af Tingene, stod paa det samme Standpunkt, nemlig dette, at det, de kæmpede for, var at faa Kvinden op i fuld Ligestilling med Manden, men heller ikke længere, ikke at skabe hende en særbeholden Stilling paa visse Omraader. Her har jeg altsaa taget fejl, i hvert Fald for den ærede Ordfører for Venstres Vedkommende. Jeg skal ikke gøre nogen Bemærkninger mod det, der er sagt om Ændringsforslagene til § 2, 4, 6 og 8, fordi de, som jeg straks sagde, kun var en naturlig Konsekvens af, at § 3 eventuelt udgik, og i det Øjeblik den ikke gaar ud, skal jeg ikke have noget som helst at indvende imod, at disse Paragraffer forbliver uændrede.

Den ærede Ordfører talte om, at vi var ligestillede med Norge, den norske